

Arrest

nr. 106 951 van 19 juli 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 2 mei 2013 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 maart 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 juni 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 24 juni 2013.

Gelet op de beschikking van 2 juli 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 juli 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de eerste verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN, loco advocaat R. VAN DE SIJPE, die tevens verschijnt voor de tweede verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“De eerste asielaanvraag van verzoeker werd geweigerd bij ’s Raads arrest nr. 87 135 van 7 september 2012 omdat zijn asielaanvraag ongeloofwaardig is en omdat er in Dagestan geen sprake is van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd.

De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

De Raad stelt bij arrest nr. 87 135 van 7 september 2012 de ongeloofwaardigheid vast van verzoekers asielrelaas. In zijn tweede en huidige asielaanvraag beperkt verzoeker zich ertoe te volharden in het ongeloofwaardige relaas van zijn eerste aanvraag, legt hij bijkomende verklaringen af en legt ter staving daarvan zijn binnenlands paspoort voor, zijn rijbewijs, een convocatie op zijn naam, een huiszoekingsprotocol, een internetlink, zijn huwelijksakte en de geboorteaktes van zijn drie kinderen. Verzoekster vraagt voor de eerste maal asiel aan. Zij baseert zich hiervoor op dezelfde asielmotieven als diegenen die werden aangehaald door haar echtgenoot en legt ter staving daarvan haar binnenlands paspoort voor, een convocatie op haar naam, medische documenten van haar en haar dochter, een medisch schriftje en documenten in verband met haar asielaanvraag in Polen.

Verzoekers kaderen deze nieuwe gegevens evenwel binnen de problematiek die verzoeker in zijn eerdere asielaanvraag naar voren bracht, zodat deze niet vermogen aan het kracht van gewijsde van 's Raads arrest nr. 87 135 van 7 september 2012 te tornen. De documenten die verzoekers in het kader van hun huidige asielaanvraag voorleggen, vermogen evenmin de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas te herstellen. Documenten moeten immers worden beoordeeld in samenhang met de verklaringen en hebben derhalve slechts objectieve bewijswaarde voor zover ze geloofwaardige verklaringen ondersteunen. Documenten hebben enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Een lezing van 's Raads arrest nr. 87 135 van 7 september 2012 maakt duidelijk dat van geloofwaardige verklaringen geen sprake is. Bovendien blijkt uit de bestreden beslissingen tal van tegenstrijdigheden en ongerijmdheden tussen de verklaringen van verzoekers, omissies in de verklaringen van verzoeker en vage kennis in hoofde van verzoekster. Verzoekers brengen in hun verzoekschrift geen valabele argumenten bij die de desbetreffende vaststellingen weerleggen of er een aannemelijke verklaring voor geven. Ze beperken zich louter tot het minimaliseren en vergoelijken ervan. Voorts gaan verzoekers er ten onrechte van uit dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren, met name wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden. Daarenboven kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is. Gelet op deze vaststelling en mede gelet op de informatie toegevoegd aan het administratief dossier waaruit onmiskenbaar blijkt dat iedereen in de Kaukasus (waar, in tegenstelling tot wat verzoekers beweren, ook Dagestan toe behoort) tegen betaling eender welk document kan kopen van ambtenaren, kan er geen bewijswaarde worden gehecht aan de door verzoekers neergelegde documenten. Wat betreft de door verzoekster aangehaalde rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, onderstreept de Raad dat deze individuele gevallen betreft en geen precedentwaarde heeft die bindend is.

De medische documenten voorgelegd door verzoekster vermogen geen afbreuk te doen aan de vaststellingen gedaan in 's Raads arrest nr. 87 135 van 7 september 2012. Deze geven immers geen uitsluitel over de ware oorzaak van het vastgestelde ziektebeeld en kunnen dan ook bezwaarlijk als ondersteuning dienen van verzoekers hun asielrelaas.

Wat betreft artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet verwijzen verzoekers naar het Algemeen Ambtsbericht Noordelijke Kaukasus van 17 januari 2012 en naar een internetartikel van 14 september 2012 waaruit blijkt dat de veiligheidssituatie in de Noordelijke Kaukasus, en meer bepaald Dagestan,

instabiel en onrustig is. Ze betogen dat er thans wel degelijk sprake is van een gewapend conflict in Dagestan.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal niet ontkent dat de situatie in Dagestan onrustig is, doch uit de informatie vevat in het administratief dossier en uit de SRB "Russische Federatie, Dagestan – Algemene en veiligheidssituatie, update februari 2013" van 28 februari 2013 blijkt dat de ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging haar acties beperkt tot gerichte aanslagen waarbij de veiligheidsdiensten en ordehandhavers het doelwit vormen. Het aantal burgerslachtoffers hierbij blijft beperkt en de globale veiligheidssituatie in Dagestan is niet van die aard dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. De informatie waarnaar verzoekers verwijzen werpen geen ander licht op deze vaststelling.

Aldus worden geen bewijselementen aangebracht die van aard zijn dat zij op zekere wijze aantonen dat 's Raads arrest nr. 87 135 van 7 september 2012 anders zou zijn geweest indien deze elementen alsdan zouden hebben voorgelegen. De asielaanvraag van verzoekers bevat verder geen elementen die aanleiding kunnen geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade die zich zou hebben gemanifesteerd na het vellen van voormeld arrest.

Deze vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Gelet op het voorgaande lijken verzoekers niet in staat om aan te tonen dat ze redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat ze een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar de Russische Federatie."

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen. Verzoekende partijen vragen de toepassing van artikel 39/59 van de vreemdelingenwet vermits de verwerende partij niet aanwezig is.

1.3.2. Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Ten aanzien van de verzoekende partijen is dit een onweerlegbaar vermoeden. Naar analogie met de (vaste) rechtspraak van de Raad van State inzake artikel 4, vierde lid van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State (RvS 16 juni 1998, nr. 74.288) mag ten aanzien van de niet verschijnende noch vertegenwoordigde verwerende partij worden aangenomen dat er het vermoeden geldt dat deze partij instemt met de vordering, maar dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er evenwel niet in alle omstandigheden toe gehouden is op dat vermoeden in te gaan. Dit zal met name niet het geval zijn wanneer hij tot de vaststelling komt dat de vordering duidelijk niet voldoet aan de ontvankelijkheids- of gegrondheidsvoorwaarden (zie G. DEBERSAQUES en F. DE BOCK, "Rechtsbescherming tegenover de overheid bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen", Brussel, Vrije Universiteit Brussel, 2007, nr. 49).

1.4.1. *In casu* blijkt uit de bespreking hieronder dat aan de grondvoorwaarden niet is voldaan, omdat verzoekende partijen niet aantonen dat zij redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in

vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar de Russische Federatie.

1.4.2. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partijen uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 14 juni 2013 volharden zij in hun eerder vluchtrelaas en wensen zij te benadrukken dat zij niet alles konden weten aangezien zij niet aanwezig waren tijdens de huiszoeking.

De Raad stelt vast dat verzoekende partijen zich louter beperken tot het volharden in hun asielrelaas en het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, zonder evenwel concrete elementen aan te brengen die de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden, ongerijmdheden, omissies en onwetendheden weerleggen of er een aannemelijke verklaring voor geven. Dergelijk verweer acht de Raad niet dienstig om de pertinente motieven van de bestreden beslissing, die daadkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te ontkrachten.

De Raad herhaalt dat verzoekende partijen geen bewijselementen aanbrengen die van aard zijn dat zij op zekere wijze aantonen dat 's Raads arrest nr. 87 135 van 7 september 2012 anders zou zijn geweest indien deze elementen alsdan zouden hebben voorgelegen. De asielaanvraag van verzoekende partijen bevat verder geen elementen die aanleiding kunnen geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade die zich zou hebben gemanifesteerd na het vellen van voormeld arrest.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg tonen verzoekende partijen niet aan dat zij redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar de Russische Federatie.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien juli tweeduizenddertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,
mevr. K. ROSIER,

kamervoorzitter,
toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS